

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 7 ROČNÍK 2011/2012

Březen – měsíc úspěchů Co březen dal a vzal

Na prvním místě musím zopakovat, že odstoupil ministr školství, který zanechal svým následovníkům nelehký úkol, jak každý rok uspořít v rezortu školství nějakou tu miliardu. Jsou pouze 3 cesty: buď budou dofinancovávat rozpočty škol obce, nebo přidáme práci pracovníkům školství za stejné peníze, nebo snížíme platy. Tu poslední možnost spočítaly odbory na 3 500 Kč v následujících 3 letech a vyhlásily stávkovou pohotovost. Je potřeba zapojit co největší počet lidí z okolí do petice proti reformě regionálního školství tak, aby obce nemusely dofinancovávat školy. To by znamenalo v naší obci poukazovat do školství další milión korun navíc.

V březnu probíhala okresní kola různých olympiád a soutěží. Zúčastnili jsme se chemické, země-

pisné, v českém jazyce, pěvecké soutěže Jihočeský zvonek, recitační soutěže a turnaje ve florbalu. Snaha našich dětí a práce našich učitelů byla odměněna pořadím v „horní polovině“ výsledkové tabulky. Nejlepší v okrese máme zpěvačky Markétu Krejčovou, a duo Barbora Jarošová, Tereza Mezsová, druhé v okrese jsou florbalistky a zpěvačka Lenka Toupalová a třetím v okrese se stal chemik Petr Šmejkal. Všem zástupcům školy k jejich umístění blahopřejeme a děkujeme za reprezentaci školy.

Zahájili jsme výuku plavání. Zatím ji držíme v nezměněné formě, tzn. plavou třetáci a čtvrtáci. Stále oddalujeme nový trend, kdy školy organizují plavání žáků buď pouze jeden rok, nebo vůbec. Plavání žáků nemusí být součástí výuky, již jej žádná norma nenařizuje. Pro představu letošní lekce pro 47 žáků vyjdou na 70 tisíc korun

a doprava na 20 tisíc korun (tu hradí rodiče). Z velké části už plavání hradíme z obecního příspěvku na provoz školy, protože škola dostane od státu na veškeré pomůcky, plavání a nákup učebnic jen 94 tisíc korun.

Škola ve spolupráci s rodiči připravila tradiční Školní slavnost. Letos většina práce připadla na školu. Vše proběhlo, jak mělo. Bylo vyprodáno. Ples byl ziskový, a tak Sdružení přátel bude moci financovat své aktivity pro naše žáky. Děkuji všem, kteří přispěli svou prací k zdárnému průběhu Školní slavnosti.

S nástupem jara jsme začali s úklidem okolí školy a přilehlých prostor. Při tom jsme bohužel zjistili, že nám někdo ukradl část drátěného plotu ze školního hřiště. Další část poškodil tím, že jej odštíhl od sloupků, ale protože byl zarostlý keři, nechal jej tam.

Petr Havlík

Petice iniciativy Sdružení místních samospráv Petice za záchranu českého regionálního školství.

Svým podpisem podpoříte snahu, aby MŠMT změnilo svůj záměr přenést část financování „malých“ škol na obce. Malá škola je ta, která nemá průměrně 24 žáků na třídu. My máme průměr 18 žáků na třídu a jsme jedna z největších vesnických základních škol v regionu.

Petici je možno podepsat do **20. dubna 2012** na obecních úřadech obcí Chotoviny, Nemyšl, Jedlany, Sudoměřice u Tábora a v obecní knihovně v budově ZŠ Chotoviny.

Vyráběli jsme zlato

Jako vítěz školního kola chemické olympiády jsem já, Petr Šmejkal, vyrazil v pátek 2. března 2012 na okresní kolo této, ne příliš oblíbené olympiády do táborského gymnázia v doprovodu paní učitelky Vazdové a dalšího účastníka Honzy Dvořáka. Když jsme dorazili na místo, všichni na nás již čekali. Nejdřív jsme vyslechli několik slov na přivítanou od ředitele DDM Tábora pana Musila a jeho kolegů, poté jsme již byli rozděleni na dvě skupiny tak, aby nebyli žádní spolužáci spolu. První skupina zůstala v učebně chemie a po úvodních slovech o tom, které pomůcky jsou a které nejsou povolené, jsme mohli začít chrlit vědomosti na testové papíry. Na celý test jsme měli přesně 75 minut, což bylo tak akorát, aby všichni stihli napsat, co vědí, a nikdo se nenudil čekáním na konec časového limitu. Test byl poměrně těžký, obsahoval 6 úloh, mezi nimiž nechybělo třeba počítání a chemické rovnice. V teoretické úloze jsme dokonce vyráběli zlato. Měli jsme smíchat dvě sloučeniny, které měly vytvořit krystalky vypadající jako vločky zlata vznášející se ve vodě. Po dopsání testu jsme měli krátkou chvíli na svačinu. Když jsme posvačili, mohli jsme se přesunout do vedlejší laboratoře, kde předtím praktikovali své znalosti soutěžící z druhé skupiny. Když jsme se přesvědčili, že máme všechny pomůcky, mohli jsme začít plnit zadané úkoly. Praktická část obsahovala celkem 3 úkoly. Zahřívali jsme pevnou látku, určovali, o jakou kapalinu jde, a analyzovali jsme údaje z tabulky. Při zahřívání si jeden ze soutěžících spálil ruku

o plynový hořák, naštěstí nešlo o nic vážného. Po odevzdání prací jsme nějakou dobu čekali na vyhlášení vítězů. Vyhlášení pro naši školu dopadlo velice dobře. Skončil jsem na třetím místě, Honza na šestém místě. Je to pro nás oba veliký úspěch, protože soutěžících bylo celkem patnáct a navíc od nás nikdo tak dobrý výsledek nečekal.

Petr Šmejkal

Magnetka pro radost

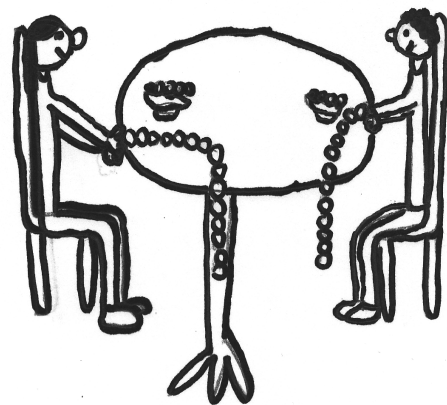
Fond Sidus je obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl dlouhodobě podporovat nemocné děti na Pediatrické klinice v Motole a na Dětské klinice Fakultní nemocnice v Olomouci. Prostřednictvím finančních prostředků ze sbírek pomáhá všestranně zlepšovat kvalitu života nemocných v průběhu léčby, ale i po jejím ukončení.

Naše škola tento projekt dlouhodobě podporuje. V letošním roce patronát nad projektem převzali sedmáci. U nich si můžete koupit magnetku za 35 Kč. Magnetka udělá všem radost hned dvakrát. Nejenže tím přispějete na léčbu nemocných dětí, ale navíc se s magnetkou pobavíte, protože v letošním roce si poprvé můžete magnetku sami dotvořit podle vlastního vkusu. Každý tak budeme mít svůj zajímavý originál!

Vybrané peníze předáme Fondu Sidus. Chtěli bychom požádat každého, kdo má srdce na pravém místě, aby se spolu s námi zapojil do projektu a pomáhal s námi!

Více informací najdete na www.fondsidus.cz

žáci sedmé třídy

Korálkem pomáhej

Milí čtenáři, chtěli byste se zapojit do projektu KORÁLKÁDA, která pomůže handicapovaným lidem v jejich kreativnímu tvoření? Pokud ano, stačí navléknout 1 metr libovolných korálků. Mohou být dřevěné, plastové či skleněné všech možných tvarů a velikostí. Korálky navlékněte na vlasec nebo reznou nit, ale nechte na obou koncích 15 cm volných pro navázání.

Takto nasbírané korálky budou zaslány do sběrných míst, kde budou navázány do dlouhatánského náhrdelníku, který 26. května 2012 v ČEZ aréně změří a pokusí se o zápis do České knihy rekordů. Po oficiálním změření délky navlečené řady korálků dostane veškeré nasbírané korálky Česká abilympijská asociace pro vybrané chráněné dílny a ústavy. Korálky využijí lidé s hendikepem pro vlastní kreativní tvoření. Více se o Korálkiádě můžete dozvědět na stránkách www.potvor.cz Navlečené šňůry korálků můžete nosit paní učitelce Tkadlecové do naší školy. Ona se postará o jejich doručení do sběrného místa. Za vaši pomoc předem děkujeme.

kamarádi z kroužku korálkování

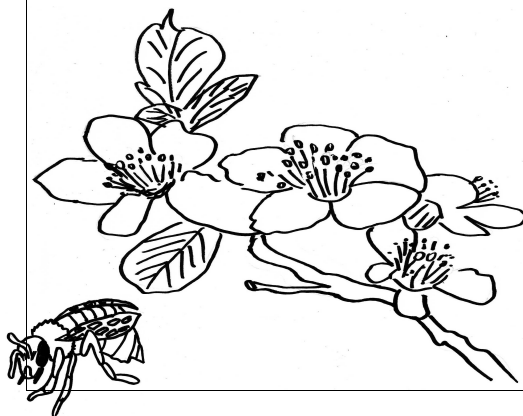

První a poslední

Jistě už jste někdy slyšeli o pěvecké soutěži Jihočeský zvoněk, která se koná pravidelně již po 17 let v Divadle Oskara Nedbala v Táboře. Protože jsem si chtěla také jednou něco takového vyzkoušet a tohle byla moje poslední příležitost, poněvadž tato soutěž je určena pouze pro žáky 4.–9. tříd základních škol, poprosila jsem paní učitelku, aby mne také připravila. Tentokrát den D připadl na 21. března 2012. Ráno jsme se ve škole rozezpívaly a vydaly jsme se společně na autobus. Holky byly zkušené, každá z nich se už alespoň jednou této soutěži zúčastnila. V tom byla má nevýhoda.

Když jsme otevřely dveře divadla, soutěžící se začali pomalu scházet. Bylo jich čím dál více, mezi nimi i spousta známých. Na uvítanou a zároveň na památku jsme dostaly každá hrneček s logem Jihočeského zvonku. Zarážilo mě, že ho paní učitelka nedostala, protože si myslím, že hlavně díky ní jsme tam mohly být.

Soutěžilo se ve čtyřech kategoriích. V první až třetí se zpívaly lidové písničky a čtvrtá kategorie si troufla na moderní umělé písně. My zůstaly věrné klasice a věkem se zařadily do třetí kategorie. Je smutné, že lidové písničky už starší žáci nechtějí zpívat, a tak byla naše kategorie nejméně obsazená. Jakmile začali zpívat ti nejmladší, poznala jsem, že se v některých školách moc nepřipravovali. Kolikrát to ani nebyly chyby účinkujícího, ale naopak doprovázejícího učitele. Nikdo jim nedával tóny, tudíž nasadili špatně a pak nemohli vyzpívat nejvyšší tóny nebo si špatně vybrali písničku, která jim vůbec neseděla. Největší chybou učitele asi je, když dvojice, která soutěží v kategorii duo, zpívá unisono stejnou melodii a stejné tóny ve stejnou dobu.

Další kategorie byla o malinko lepší, ale opět se přihlásilo příliš mnoho soutěžících bez ohledu na talent a pečlivou přípravu. Pokud nemohou ve školách vybrat ty nejlepší, mohou uspořádat i školní kolo Jihočeského zvonku. Pak si zazpívá před publikem a porotou co nejvíc dětí. Tam by mohli žákům připomenout i známou pravdu, že šaty dělají člověka. Písničku za nás nezazpívají, ale dojem na porotu i publikum je jistě lepší.

Pak už jsme přišly na řadu my. Všechny jsme měly trému, ale nakonec jsme to zazpívaly tak dobře, že se Markéta Krejčová v sólovém zpěvu i naše duo Barbora Jarošová a Tereza Mezsová umístily podle poroty ve zlatém pásmu a já jsem poprvé a naposled skončila ve stříbrném.

To mne celkem překvapilo. Nečekala jsem, že se mé vystoupení bude porotě tolik líbit. Holky postupují do krajského kola, které se koná v květnu. Blahopřeji jim, zaslouží si to. Tímto článkem mohu poděkovat za všechny i paní učitelce Honzové, která nám pomohla se dobře připravit.

O čtvrté kategorii bych nejraději ani nic nepsala. Soutěžící zpívali moderní písně. Snad pouze dvě vystoupení se vydařila. Zbytek byla bída s nouzí. Zpívat bez doprovodu zvládne jen opravdový talent, a tak jsme vyslechly spoustu falešných hitů, kde čněly nejvyšší tóny jak nezdolatelná pohoří. Dobře zvládnutá lidovka vám zvedne sebevědomí víc než zpackaný poslední hit.

Lenka Toupalová

Do boje v míru se zbrání nejmocnější – slovem

Snad to bylo štěstím, možná že náhodou. Možná mi pomohl Bůh, Alláh, Mojžíš nebo další nadpřirozenosti, prostě něco způsobilo, že jsem vyhrál školní kolo olympiády našeho mateřského jazyka českého. Je to už nějaký ten měsíc zpátky, co jsem se tuto radostnou skutečnost dozvěděl a společně s ní i to, že se pravděpodobně zúčastním i okresního kola této soutěže.

Opravdu se tak stalo, a tak jsem já, v doprovodu našeho pana řídí-

cího první jarní den dorazil na místo konání, jídelny základní školy v Helsinské ulici.

Vybral jsem si vhodné místo k sezení, kypící dostatkem pozitivní energie a čekal, co se bude dít.

Rozdali nám první část testu, a to část mluvnickou. Na její řešení jsme měli, jak už to na soutěžích podobného rázu bývá, 60 minut. První borci zvedající se po deseti minutách byli zřejmě buď velmi dobře vybaveni, nebo po přečtení zadání zjistili, že tady si neškrtnou. Nějak jsem to dovymyslel, dopsal a dokonponoval a po odevzdání šel tiše zpytovat svědomí na chodbu.

Po přestávce nám byla rozdána druhá část. Tentokrát jsme se měli blýsknout v umění slohu. Věděl jsem, že zde bude třeba ukázat víc než znalosti. Úkolem bylo vytvořit deníkový zápis, jako by ho psala nějaká věc z všedního prostředí člověka, např. hrnek, židle, kabát... Do díla jsme měli také zakonponovat větu: „A zase je tu pondělí...“ Zajímavé, že? Ale zkuste si to...

Mojí taktikou bylo vymyslet něco, co by vyčnívalo z davu, respektive z hromádky prací. Jestli to byla dobrá taktika, posuďte sami. Přineslo mi to totiž 9.–16. místo mezi 49 uchazeči (sedm z nás dosáhlo stejného počtu bodů), což považuji za úspěch.

Kromě čestného místa v horní polovině tabulky mi tato soutěž přinesla velmi zajímavou zkušenost a příležitost přijít se svou troškou do mlýna mezi ty, co mají češtinu rádi a co už se jí dlouho věnují.

A proto nechávám do světa vykřičet: „Máš-li, člověče, podobnou šanci, nepromarni ji a myslí na to, že až to budeš chtít zkusit příště, třeba to nebude zadarmo.“

Jan Šmejkal

Zraje jako Réva

Poslední únorové úterý jsme vyučování začali netradičně. Přijela za námi cimbálová muzika Réva ze Zlína. Krátce po osmé už jsme seděli na židličkách v sále našeho kulturního domu a z pódia se k nám linuly překrásné tóny. Jestli oslovily i nás, to už posuďte sami.

Poprvé jsem slyšela hrát naživo cimbál.

Nejvíce mě zaujalo, že i s cimbálem se dá zahrát jiný hudební styl hudby než jen lidové písničky.

Líbila se mi atmosféra při posledních písničkách od skupiny Kabát. Tancovalo se a zpívalo.

Líbil se mi klarinet, mám ráda jeho zvuk.

Myslím, že jsme se všichni skvěle bavili a navíc se ještě něco nového dozvěděli.

Líbilo se mi, že hodně spolupracovali s publikem.

Nejvíce mě zaujala basa.

Moc se mi líbila souhra všech hudebníků.

Bylo dobré, jak to měli připravené, jak byli rozdělení na primáše, školníka, učitele a žáka.

Velmi se mi líbil krásný zvuk cimbálu.

Líbilo se mi, že publikum při známé písničce zpívalo.

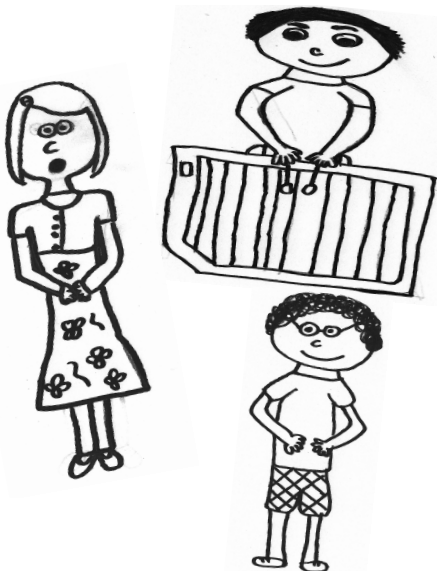
Líbilo se mi, jak nás dokázali rozpohybovat.

Líbil se mi název této skupiny.

Líbilo se mi, že zpívali česky i anglicky.

Líbilo se mi oblečení muzikantů a že měli ze hry radost.

Seznámili jsme se s novou kapelou, která se nebojí odvázat a kdy si muzikanti dokážou udělat legraci i ze sebe.

Je skvělé, že se nebojí vystupovat, jsou sví a hrají takovou hudbu, která se jim líbí.

Líbilo se mi, jak uváděli každou písničku.

Líbily se mi všechny písničky.

Líbilo se mi, že dávali otázky a za každou správnou odpověď nás odměnili žvýkačkou a jejich vizitkou.

Souhra všech hudebníků byla vynikající, hrála se i Vltava od B. Smetany.

Bylo pěkné, jak si připravili vtipné vystoupení s písničkou Jožin z bažin.

Vážím si návštěvy takových muzikantů, je pěkné, že za námi přijeli z takové dálky.

žáci osmé třídy

Masopust v družině

Masopustní nálada přišla i do naší školní družiny. V den karnevalu jsme mohli vidět společně tančit akční hrdiny, pohádkové postavy, Mexičana, fotbalistu s fanouškem a zvířátka, ale originálně i vajíčko nebo kalendář. Odborná porota ocenila nápaditost a detaily v provedení. Vybrat nejlepší masky nebylo vůbec jednoduché, a tak se nakonec o první místo podělili tři výherci – ježek (Janička Bartoňová), dědek (Lucka Karasová) a baba Jaga (Pavel Babický). Pro gratulaci za druhé místo si přijela-nepřijela princezna Koloběžka (Dominika Šimková). Na třetím místě se umístil Harry Potter (Matěj Šindelář). Ani skutečnost, že někteří nechali masky doma, nikomu nebránila si naplno užít veselé hry. Ten, kdo neměl masku a chtěl, využil kostýmových zásob družiny. Pak už tu byly princezny, dvojčata a hastroš. Samozřejmostí je občerstvení, které si děti nachystaly v podobě mrkvové pomazánky.

Další radostí v období masopustu jsou koblihy. A každý, kdo to někdy zkusil, ví, že nejlépe chutná vlastnoručně usmažená. Nezaměnitelná vůně se po celé škole linula hned dvakrát. Prvníáci měli koblížky kynuté a oslazené marmeládou. Starší zvolili těsto z tvarohu a obalení ve skořicovém cukru. Obě variace koblihových hodů měly velký úspěch – mňam!

Veronika Benešová

Bacha, biju!

V sobotu se sice do školy nechodí, ale 8 odvážlivců z 1.B se přeci jen do jedné vypravili. Sešli jsme se už v půl sedmé na vlakovém nádraží a vyrazili jsme k Táboru, kde nás čekalo velké turnajové klání ve vybíjené na ZŠ Zborovská. V naší kategorii byli i žáci 2. tříd, a proto jsme věděli, že to nebudeme mít vůbec jednoduché. Ale přeci jen jsme po dlouhém a namáhavém klání skončili na krásném 5. místě. Navíc jsme si získali za to bojovné dopoledne uznání našich soupeřů, kteří nás moc chválili, že i když jsme nejmladší, tak hrajeme moc dobře a příští rok budeme nebezpeční soupeři. Za odměnu jsme si ještě koupili zmrzlinu a vyrazili k domovu plni zážitků i únavy. Kdo se rány nebojí, může na hřiště.

Nataša Trnavská

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

VYDÁVÁ ZŠ CHOTOVINY

ŠÉFREDAKTOR: Jiří Honza

REDAKČNÍ RADA: Miroslava Honzová, Kateřina Zelená

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Kateřina Zelená a Kristýna Chalupská

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

